

LLEGENDA DE SANT JORDI

Fa molt i molt de temps, el poble de Montblanc era devastat per un monstre ferotge i terrible, que podia caminar, volar i nedar, i tenia un alè tan pudent, que des de molt lluny amb les seves alenades enverinava l'aire i produïa la mort a tots els qui el respiraven.

El monstre era l'estrall dels ramats i les persones, i per tota aquella contrada regnava el terror més profund. Preocupats per la situació, els habitants de Montblanc van pensar a donar al drac, cada dia, de menjar una persona per intentar calmar-lo. El problema era trobar la persona que volgués sacrificar-se cada dia per ser devorada pel drac.

I així va ser com, després d'una llarga discussió, els vilatans van decidir sortejar cada dia qui seria la persona que aniria a parar a l'estómac del drac. Sembla que la jugada els va sortir bé, l'abominable bèstia se'n deuria sentir satisfeta, perquè va deixar de fer estralls per aquelles terres.

Però heus aquí que un dia, la sort va fer que fos escollida per ser devorada la filla del rei. La jove princesa era molt simpàtica, amable, bonica i elegant. Tenia el cor robat de tots els ciutadans, i per aquest motiu centenars de vilatans es van oferir a substituir-la. Però el rei, afligit i adolorit, va ser just i sever, i va considerar que la seva filla era com qualsevol altre: si era el seu torn, l'havia d'assumir.

I així va ser com la donzella va sortir del castell per trobar-se amb la bèstia mentre tot el poble la mirava desconsolat i afligit. Però mentre la noia es dirigia cap al sacrifici, un jove cavaller, amb una brillant armadura, muntat sobre un cavall blanc, hi va fer acte de presència. La donzella se'l va mirar i li va advertir:

—Fugiu! Fugiu ràpidament d'aquí, noble cavaller, si no, apareixerà la bèstia i només veure-us, us devorarà.

El jove cavaller se la va mirar i li va contestar:

—No patiu, noble donzella. Si soc aquí és perquè he vingut expressament des de molt lluny per protegir-vos i per alliberar el vostre poble d'aquesta fera.

No va tenir temps ni de dir això, que de cop i volta va sortir la bèstia, davant l'horror de la princesa i el goig del cavaller. Va començar una intensa però breu lluita, fins que el cavaller va clavar una bona estocada amb la seva llança a la terrible fera i, així, la va matar. De la sang que en va brollar, en va sorgir ràpidament un roser, amb les roses més vermelles que la princesa havia vist mai. El jove cavaller en va tallar una i la va oferir a la princesa.

Aquesta versió és una adaptació de la llegenda de Sant Jordi. En la versió original, recollida per Joan Amades en el *Costumari Català* el 1904, quan Sant Jordi va ferir al drac, no el va matar; Sant Jordi va lligar el drac ferit i el va donar a la princesa, que el va dur fins al poble de Montblanc on la gent li va perdre la por. I va ser allà on els montblanquins el van acabar de rematar. Aquesta última versió és la que es pot veure cada any per Sant Jordi en una representació teatral que fan en aquesta població.